

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

O PARTIDĂ DE PESCUIT LA CONSTANȚA

Domnu Matache Popescu și cu Madam Froso Popescu, cucoană tomnatică, instalați într'o barcă, pescuiesc guidit pe 'Marca Neagră', în compania d-lui sub-locotenent Jean Bibănescu, care face curte cu succes corpolentei dame.

La un moment dat, domnu Popescu observă că stimabila-i jumătate trage virtos de undiță, și-i strigă :

— Trage Froso, trage tare că ai prins un pește !

— Nu dragă, s'a prins undița de tunica d-lui sub-locotenent...

... Irezistibilul Bibănescu se face roșiu ca sfecla și și răsucește nervos mustața.

IMPRESII DE LA CONSTANȚA

Constanța e la modă în August.

Toți vor să se ducă acolo. De altminteri tot August (împăratul, nu luna) a trimes și pe poetul Ovidiu la Constanța, unde a rămas și pînă azi în chip de bronz, atît de mult l'au întărit băile de mare.

Cucoanele mai ales se înnebunesc după băile de mare cari le oferă cochetăriei lor un excelent pretext de a-și expune grațioasele forme privirilor indiscrete ale sexului urît care stă toată ziua pe plajă și se uită la băile cucoanelor. Căci să nu se creadă că toți bărbații se duc la Constanța ca să facă băi. Sunt unii într'adevăr cari se duc la mare pentru ca să simtă «frisoane» în apă, dar sunt și mai mulți cari fac fa-soane în loc de frisoane. Din acest punct de vedere, plaja de la Constanța este o adevărată plagă pentru bărbații însurați, cari trec prin toate emoțiile Maurului din Veneția cînd vād pe cîte-un filison dînd tîrcoale pe lingă baia damelor și așteptînd să răsară... luna din valuri.

Dar Otelo al nostru nu recurge la pumnal ca acel din tragedia lui Shakespeare. Otelo recurge la otel, pur și simplu, unde își zăvorește pe Desdemonn respectivă cît mai mult posibil.

Dar și junii curtezani o pătesc cîte odată.

Deunazi, am fost martor în Constanța la o scenă tragicomică de care a făcut haz toată lumea, afară bine înțeles de eroi. Erau patru eroii și par'că erau scoși din paginile unui jurnal de modă, așa erau de spilcuiți. Se apropiau cu barca de plajă. La un moment dat, însă, luntrașul face o manevră greșită și cîrma se rupe și scapă în apă. Valurile încep să pătrundă în barcă. În cîte-va minute, tinerii noștri riscau să stea în apă pînă la genunchi. Alții s'ar fi bucurat că au ast-fel prilejul să facă băi gratuite; lor însă nu le-a convenit se vede o ast-fel de economie meschină, căci — d'odată — hildibic cu toții în mare! Cu chiú cu vai au eșit la țarm. Să i-oți fi văzut în ce hal erau eleganții noștri junii, cu ghetetele lor portocalii și cu pantalonii lor de madipolon! Rîdeau cu hohote toți cîți au azisat la acest nostim spectacol, ar fi

rîs de sigur chiar delfinii și scrumbiile dacă ia-r fi văzut cum «au luat apă la galoși». După ce au stat la vii o jumătate de zi pînă sa li se usuce hainele, bieții gomoși au fost nevoiți să se întoarcă în oraș pe jos, cu picioarele goale, căci ghetetele nu-i mai încăpeau, făcînd ast-fel fără voie o excelentă cură a lui Kneip.

* * *

Unul din primele efecte ale mării este că te apucă o sete afurisită de tot. După ce ai înghițit atîta aer sărat, bei domnule și iar bei, par'că ai turna pe cărămidă arsă. Bei la mastici de Chio, pînă ncepi să dai chiote și să te uiți «chiote» (pardon de calambururi).

Cura de mastică cea mai bună se poate face la băcânia Astras, unde de sigur ați tras și dumneavoastră la masea (încă o dată pardon).

Dar nu numai aerul e sărat în Constanța, ci și prețurile sunt sărate al dracului. Se vaetă lumea par'că ar fi geamandure ori hodgea cînd se bocește seara pe geamie.

Vorba aluia: e urît dar antipatic; așa și cu aerul Constanței: e sărat dar miroase rău. La eșirea din port, mai cu seamă, te trăneste un parfum de te-apucă «mal de mer» pe uscat. Un prieten zicea că, în locul acela, stînd cu gura deschisă și sorbind din cînd în cînd cîte o picătură de lămîie, ai senzația că mănînci stridii. Recomandăm această economică rețetă persoanelor cari se află în vilegiatură la Constanța.

* * *

Ceea ce te mai isbește în Constanța este sărăcia de vegetație. Numai salcîmi cresc, și în ce hal! Livezile de salcîmi din Constanța îți fac impresia unui spital de pomi of-ticoși, așa sunt de ofilite crengile lor. Singura creangă căreia îi merge bine pe ingraturul pămînt al vechei Tomis este Creangă... căpitanul, care la Casino face minuni cu cozonacii lui moldovenești confecționați cu apă de mare ca să facă economie de sare.

* * *

În Constanța par'că-i turnul Babilonului, atît de mare-i amestecătura de limbi. Se vorbește pe uliți și în cafenele turcește, romînește, bul-

gărește, englezește și poate chiar volapük.

Influențat de acest cosmopolitism, am realizat și eu culmea internaționalismului în modul următor:

După ce beam mastică grecească, o dam prin vin romînesc cu borvis unguresc, pe cînd îmi cînta din gură din harfă o rusoaică pe italienește, și după ce simțeam că am luat luleaua neamțului și că sunt adică beat ca un polonez, beam trei cafele turcești. Ca să complectez babilonia, ar fi trebuit ca la plată să fac pe englezul, dar numai asta n'o făceam.

Sandernagor.

SCÎNTEI...

Sinaia-Marie

*Copil ce sunt! De ce-acum iar
Mi-am prins acolo dorul?...
Se vede că-i prea mult nectar
Și n'am umplut ulciorul...*

*... A fost un dor ce'n al meu drum
Mi s'a tot pus odată;
Dar de voești să știi acum
Dacă mai e... hai, cată!*

*A fost un chip de inger blînd
Și... am iubit o fată;
Dar că iubesc și-acum... nici gînd!
Și dacă vrei, hai... cată!*

*A fost, a fost și iar a fost
Iubire, dor, cuvinte...
Dar că mai e acum ce-a fost
De-o spune unul, minte!*

*Și totuși... n'a sburat din piept
Tot dorul de-altă-dată!
Mînțiți, mai bine, căci m'astept
S'o mai iubesc odată....*

C. Br.

TI VEDI DUMNUZEU

Un ovreiu era la mare ananghie de parale. Se duse la un bancher să ia ceva cu împrumut.

— Îmi tribue atîta, Domnuli.

— Iu dai — zise bancherul care era tot ovreiu — cu zeși la sută dobîndă.

— O ve! zeși la sută! Pentru di șe nu dai mai puțin deja?

În sfîrșit, tura-vura, bancherul lasă dobînda 9 la sută.

Dar ovreiu nu era mulțumit nici cu atît ci zise:

— Cum îți vini sa ceri la iu atîta dobînda! Nu ți frichi că te vedi Dumnuzeu di sus di pisti cer?

— Mult dobîtoc mai ești tu măi Ghidale — răspunse bancherul — nu nșelegi tu că dacă dai cu dubînda de 9 Dumnuzeu vede 6 de sus?!?

APERITIVISTUL

De vezi pe podu-Mogoșoaie,
Un june cu-aier de turist,
Cu părul creț ca și de oaie
— Să știi că-î aperitivist,
(Pomanagiū recidivist).

Strălucitor ca un viconte,
Și'arogant ca un zapeiū,
El are mersul de arhonte,
Ochiul vioi și zurbagiū,
(Și faimă de chiulangiū).

De și nu are o lăscac,
Dotat cu un enorm tupaș,
C'un aier lacom de potae,
Se 'nviță la al tău supeū,
(Și are-un apetit de leū !)

Posed-o armată de prietenī,
Și-i epatează cu momelē,
El îl tratează cu pelinuri,
Cu țuici, serumbii și cu sardele,
(Ș'apoi tot el — «ce mai lichele !»)

Seara se ține după fete
Le pișcă și le «tachinează»,
Ele-l cunosc, zimbesc cochete
Da' numai nu se combinează
(Și asta îl exasperează !)

Tirziū, scîrbit de tribulații,
Se culcă, stinge luminarea,
Și 'n dorul unei combinații
Tic-toc îi face răsufarea
(Și iar 'l-apucă disperarea !)

Octav.

SUBIECTE DE VARĂ

EPILOGUL UNUI ANOTIMP

Sfinta Maria, cu țirgul de la Sinaia
și cu combinațiile pe care — spune
legenda — le face cerbul în apă, în-
seamnă sfîrșitul verei. Subiectele
mele se duc odată cu pâlăriile de pae,
se coc strugurii și se vestejesc frun-
zele, sprîțul abdică și mustul începe
să fiarbă, dispar florile și reapar poe-
zii,... vine toamna !

Lumea, care a avut norocul și ba-
niū ca să petreacă în viligiatură, se'n-
toarce 'n orașe ; nimenea nu mai e
trimes «la bae», afară de cea de mare
al cărei sezon de-abia a 'nceput, —
iar cei cari nu-și pot permite luxul
nici unei Constanțe, se 'mpacă cu
«mal de mer»ul, din timpul nopței,
după ce pleacă de la Cooperativa.

Fizionomia Capitalei, în deosebi,
iarăși se transformă ; populația sa se
sporește ; bulevardul își recapătă «re-
ginele», muscalii clienții, ziarele tira-
giul, școalele elevii, cafenelele muș-
teriii, politica pe cei cari o 'ncurcă,

avocații procesele, literatura micro-
bii și viața... «viața», — acea vieață
atît de veche în care numai vinul
e noi.

Semnele prevestitoare ale acestei
transformări în care albastrul ceru-
lui e tot atît de rar ca un februarist
de treabă, pomii desfrunziți se în-
trec în goliciune cu statuetele «an-
tice», iar stropitoarele cerului com-
bină frigul și noroiul, vor începe
zilele-astea să se facă foarte vizibile.

Cei cari și-au făcut viligiatura se
grăbesc să dea vizite de reîntoarcere
și ți se viră 'n suflet ca să-ți pove-
stească cum au petrecut ; cei cari n'au
fost de cît la Herăstrău, cel mult,
s'ascund în casă, de rușine ; grădi-
nele încep să se închidă și teatrul
să-și afișeze repertoriul ; partidele de
plăcere se transportă de la poalele
munților la mesele «Zaanalei», mi-
rosul obișnuit al mahalalelor începe
să se complice cu al pastramei și
mititeilor, căldura intră din ce în ce
în «răcori» și fabrica de gheață a
d-lui Procopie Dumitrescu începe
să funcționeze.

Ultimele zile ale lui August —
aū gust zilele astea or ce s'ar zice—
parcă te fac să simți mai bine fru-
musețea verei, — tot atît de scurtă
de alt-fel ca și dragostea verișoarelor,
— prin faptul că se apropie din ce
în ce de alt anotimp : este efectul
ce-ți produce o mincare delicioasă
pe care numai după ce ai isprăvit-o
simți cît era de bună, o amantă dră-
găstoasă — ierte-mi-se ordinea su-
biectelor de comparație — pe care
n'o regreti de cît după ce ai pierdut-o.

...Adio dar, seri cu lună și baterii
la gheață, iarbă verde și ghiveci la
tavă ; adio boschete discrete și pă-
sărele vice-versa, flori parfumate și
haine ușoare, «visuri» de vară și pe-
trecheri idem... adio !

De aci înainte ochii noștri nu vor
mai vedea nimic din toate acestea,
precum nici rochi străvezii cu de-
colteuri idem, zile călduroase și de-
jun la umbrar, ciorbă țărănească și
chenzini fără rată... de palton.

Și de aceea, regretul ne înecă
ca un sprîț la «repezeală», de necaz
sîngele ne fierbe și inima ni se usucă,
doar mustul și pastrama ce vor să
vie spre mîntuirea noastră de ase-
menea grele amărăciuni.

Graur.

POLITICĂ CUȘER

— Soluție în chestia evreiască —

La ceai, pe calea Văcărești:
Burah, Moise, Șloim, Ghidale.
Ar vrea să fie emigranți
Dar dacă n'au parale !

Pe masă aū un *Dorobanș*,
Hajocț și... ghici? *Adivor*...
— Ce crezi că e Românul, Șloim ?
— Un *goi* omoritor.

— Dar cum ai vrea să fi deja
Tu Burah ? — Eū ? un pumuntean.
— Dar tu ? — Cu Herzl, Zionist.
— Și eū republican !

— Dar ce tot spunei ? Știi ce zic ?
Ca să scapăm de chin, de lanț,
Măi Burah, Șloime, știți ce zic ?
— «A leizin» *Diribanș* !

C. Cosco.

ÎN RAÎ ȘI 'N IAD

Ca om solid și cu sentimente religioase
ce sunt, impart viața viitoare în două părți :
raiul și iadul.

Și imi inchipui rind pe rind cum trebuie
să fie acolo. În raî, ce frumuseți trebuie să
fie ! Ce palate de cristal, ce munți de za-
hăr, ce riuri de nectar ori cel puțin de bere !
Orchestra de heruvimi și serafimi și apoi
grădinele, Doamne, ce mai grădini ! Poftim
de aranjază și aici jos una așa !

Dar în iad, ce trebuie să fie ! Gheena,
foc nestins, muncă la cataramă căldură mai
tropicală de cît ori unde pe pămînt și să
nu poți măcar da bir cu fugiți.

Dacă ai ști chiar că la granița vieții te
întîmpină creditorii, (croitorii mai cu seamă),
la întoarcere tot ai fi mulțumit să scapi de
acolo.

Imi inchipui că la raî trebuie să se facă
transportul sufletelor cu tramvaiul electric,
ori cel puțin cu tramcarul, pe cînd la iad
teribilul «voyage a pied» care e cea mai
minunată cură de slăbire.

În raî trebuie să trăiască foarte bine cel
ce a ajuns : plimbare fără concediu, birt
fără chelnerițe și musică clasică fără chetă.

În iad muncești la vre-un zid ori con-
fecționezi șoșoni-galoși lui Belzebut, pe cînd
cite un drac mai militel îi administreză
cite un cazan de apă ferbinte ori de metal
topit în spate, asta spre a te imputernici !

De frica iadului și de teama că 'n raî
n'o să poți intra fără passe-port în regulă
ori fără bilet de «liberă petrecere» și mai
ales fiind-că veteranul sf. Petru este prea
riguros, am hotărît să nu mai mor și ast-
fel să capăt cea mai nemuritoare nemurire.

Numai de nu s'ar suprima decizia prin
care sunt trimis ca stagiar pe pămînt pentru
un anumit număr de ani, că alt-fel am
pățit-o.

Decaro

CLAYMOORII STAȚIUNILOR BALNEARE

Am întâlnit deunăzi prin București pe amicul Claymoor, cu peruca într-o parte și cu o fisionomie foarte opărită — pour ainsi dire — nu din cauza căldurilor, ci din cauza deznădejei morale care coprinse sufletul favoritului doamnelor din lumea mare. Bătrînul cronicar monden părea foarte afectat.

— Ce ești așa de întunecat astăzi, amice Claymor și ce te aduce prin București, ești te credeam la Constanța? — îl întreb eu, — regretînd o clipă aluzia mea a acel mediu aquatic atît de plăcut prienuului meu.

— M'ai urmărit și acolo, domnule — îmi răspunse amărît dînsul — numai e de trăit aici în apele mărilor, mi-ai răpit existența la vreme de bătrînete!...

O lacrimă îi lunecă pe după grosul șiret al ochelarilor și... par'că voind să îmi documenteze spusele sale, îmi dete un teanc de jurnale și dispăru după colțul lui Capșa.

— Citește și vezi!

Toată acasă îmi explicai cauza disperării prienuului meu, cînd răsfoind jurnalele, mă isbiți de o ploaie de corespondențe și comperendurii de baluri, serate, concerte, teatre și excursiuni de la diferite stațiuni balneare, semnate cu pseudonime, scrise într'un stil de licean sau funcționar curtezan public.

Atunci pricepui durerea bătrînului: o concurență zdrobitoare îl amenința.

Micii Claymoorași au eșit ca ciupercile de ciți-va ani încoace, au năpădit stațiunile balneare și climaterice, favorizați de bunăvoința cu care gazetele noastre le primesc dozele cotidiene de spanac, ca să și umple golurile sezonului mort. Coloane întregi de ineptii, compilate cu fragmente și erimpee de prin Guy de Maupassant sau Georges Ohnet, înșirate fără rost și stupid, alături de numele vizitatorilor băilor cari sunt măguliiți și transportați de beția numelui tipărit și de aprecierile lingușitoare ale maștrilor Claymoorași.

Claymoorul stațiunilor balneare e un tip slăbuț, pe cît posibil curat îmbrăcat, gentil din cale afară, mai cu seamă cu sexul debil, spiritual, cite o dată cu un spirit comun, care nu îl împedecă însă de a fi gustat și admirat.

E bun dansator. Cite odată musicant — fredonînd numai.

Știe cite-va poezii pe din afară pe cari le declamă tot-d'auna: *La Icoană* a lui Vlahuță și *Statirele* lui Eminescu au preferință, și nu scapă o ocazie să nu le recite.

A citit cite-va romane franceze și vecinic discută cu cite o domnișoară sentimentală, pasagiî întregi, pe care le știe pe de rost. Atunci să auziți reflecții filozofice, opinii literare și artistice, comentării și aprecieri:

«Știți domnișoară pasagiul acela cînd dînsul aplecat asupra ei, îi șoptește atît de dulce:

«— M'aimes tu encore Jeanne?!

«Și ea îi răspunde, privind în ochii lui cu o pasiune crescîndă, și transportată de beția nopței și de farmecul razelor de lună:

«— Tues-moi, je mourrais sans toi!!

Nu e așa domnișoară că cuvintele acestea e tot ce poate fi mai sublim?

Domnișoara se roșește — plus au moins — și-î răspunde un *oh, da!* melancolic, dar Claymoorul nostru e sigur de un lucru: *că a prins-o în mreaje*, și... se mulțumește.

Claymoorul stațiunilor balneare e mare amator de excursiuni. El dă *ideea* și toți aprobă.

Atunci să 'l vedeți, cu o pălărie de feutre gri trasă pe ochi, într'un sacou quadrilat deschis cu ghete groase de muni, rezemat în *alpenstok*, încins pe după umeri cu nelipsitul instantaneu *Kodak*, strigînd din toți plămîni *«All-right mes dames»* și pornînd înainte înconjurat de un roi de domnișoare!...

Cu aceste calități, Claymoorul stațiunilor balneare se face agreat și simpatizat.

Dar mai are o putere colosală cu care domolește spiritele lui ostile, le imblinzește și se face de temut de toată suflarea din localitate.

Este calitatea lui de *scrib-corespondent* la gazete.

El face, zilnic, dările de seamă de baluri, concerte, excursiuni. De el depinde *calificativul* pe care 'l dă persoanei notate, și tot de el depinde *omisiunea* acelei persoane.

De aci puterea sa

O doamnă l'a veat puțin, sau nu i-a dat toată atenția pretinsă de el... a doua zi nu figurează în comperendu, sau figurează numai cu numele, fără calificativ, după gravitatea ofensei.

Dar o dificultate intîmpină omul vostru în alegerea acestor calificative. Ast-fel, sunt bunioară cinci doamne de notat. Cum să le calibre pe fie-care ca să nu jicenească pe cele-l'alte? Atunci — îmi veți zice — imaginația Claymoorului lucrează. Dacă 'mi răspundeți ast-fel, arătați că nu sunteți în secretul zeilor. Claymoorul nostru e foarte sărac în imaginație, dar are în schimb un caet în care a adunat toate calificativele auzite de dînsul sau citite prin gazete, cărți etc. Tot anul lucrează la îmbogățirea dicționarului său și vine la întîiu Iulie asortat cu cite-va mii de aceste calificative — stupide ori nu, altă socoteală — destul că dînsul nu întrebunțează nici odată acelaș de două ori.

Ast-fel pe cele cinci doamne de mai sus le notează: prima: o creolă cu ochi de foc; a doua: o blondă delicioasă; a treia: o stea din nordul Moldovei; a patra: o fiică capricioasă a Cyterei; a cincea: o personificare a Venelei — și toată lumea e mulțumită.

* * *

Un Claymoor de aceștia era și amicul meu Vicuța Lungeanu, pină acum un an, cînd după urma unei erori de tipar, avu a suferi oare-cari desagremente, cari l'au lecut pentru vecie de comperendurii.

Iată pățania amicului Lungeanu:

Trimetea regulat, de două ori pe săptămînă, unui ziar din București, corespondențe din Cîmpu-Lung, unde era în vilegiatură.

La S-tu Ilie, cu ocazia unui mare bal, trimise următorul comperendu foarte artistic înșghebat, la facerea căruia amicul Vicuța își consumă tot talentul său și cele mai frumoase calificative din dicționar.

Iată corespondența, reproducă ad-literam:

Cîmpu-Lung, 20 Iulie.

MARE FESTIVAL

Erî a avut loc aci un mare concert urmat de un bal monstru, organizat de simpaticul Vicuța Lungeanu, în folosul victimelor din Martinica. Sala era admirabil decorată cu ghirlande de flori naturale și brazi. Deasupra ușei de la intrare era un cerc de lampioane venețiene dedesuptul căroro d-nu organizator care e și om de gust a avut nemerita idee să scrie cu litere de roze: *«Petreceți căci viața e scurtă»*.

Tot ce Cîmpu-Lungul putea pentru ea să aibă mai distins din vizitatori erau în sală, care se sue în anul acesta la peste 900 de familii.

Concertul începu la 9 ore seara cu drăguța bucată *«Le Rossignol»* de Liszt executată la pian de d-ra Păuna Andreescu, cu mult brio. Apoi d. Ulyse Tomescu a recitat cu o vervă demnă de admirat hazliul monolog: *«Mă recomand I. Popescu»*, D. Toma Ulisescu a recitat *«Clacul»*, monolog de Ținc, asemenea cu mult brio. D-ra Atenaisa Strimbeanu a executat la pian *Ballada* de Șopen, cu multă vervă, care a făcut ca publicul să o cheme de multe ori la rampă. În fine d-na Antoanela Weissblüth încheie partea I cu *Rapsodia II* de Liszt, cu multă vervă.

Partea II-a începu cu *Valse* de Șopen, executat de d-ra Marioara Călușescu cu multă competență, apoi comedia într'un act *«Fetele din pension»*, jucată de d-ra Păuna Andreescu și d. Andrei Păunescu, diplomați ai conservatorului din Praga. D-ra Calyopi Petropol, foarte cunoscută celor ce vizitează anual stațiunea C.-Lung, a recitat poema *II Diabolô*, datorită penei sale, cu mult umor, talent și brio. Apoi d-ra Nicoleta Nicolau a recitat iarăși cu multă ușurință, vervă și brio *Biletul* de Har Lecca. În fine concertul s'a încheiat cu *Polonaise și Kacoviak* de Moscowski cîntate aquatrimen de gentilele d-re Sara și Rahela Nathan.

O pauză urmă ca să se ridice scaunele pentru bal de oare ce lumea plecă la bufet și gentilele domnișoare impaciente și doritoare de dans pierdură paciența și răbdarea. În fine la 11 și jum. se dete semnalul și muzica începu un vals amețitor, mirobolant. Fluturașii de domnișoare sbura răpitate de plăcere la brațul cavalerului respectiv. Am remarcat între domnișoare:

Gentila *Mutzi Petrovici*, plină de grație și eleganță; *Marioara Raftopol*, scinteitoare de frumusețe, *Rahela Scripcovici*, personificarea simpatiei și supletei; *Alice Popescu*, o frumusețe din țări cu cerurî vecinic albastre; *Natalița Bosianu*, o roză căzută din ghirlandele de sus, *Zoe Petrescu-Prabhova*, o masculiță plină de grații; *Penelope Boreanu*, o calabreză după malurile Guadalquivirului, *Luisa Zenteberg*, frumusețe Bavareză din Orient; *Aneta Petreanu*, un fluturaș plin de grații; *Marieta Drăghiceanu*, un vis de primăvară; și alte multe al căror nume îmi scapă.

Printre doamne am remarcat: D-na *Frosta Teodorescu* în bleu, o scoică de mare plină de perle; *Jeana Froseanu*, ca o dulce a-

diere de zefir; *Simona Maior Galon*, în alb, frumoasă, escelentă dansatoare; *Clytandra Ionescu*, în verde, o nimfă de primăvară; *Melanie Popescu*, muma fermecătoare a Alice Popescu, inteligentă și artistă în «pas des patineurs»; *Caliopi Ruteanu*, foarte spirituală și vioae, regina valsului; *Persefona Eliescu*, zisă cu drept cuvânt și *Gazeta Cimpulungului*, și altele pe care le scap.

Haina neagră era purtată de d-niș; Elefteropol, avocat din București, un tânăr foarte plăcut și vorbitor; Vasilescu Grigore, Vălescu-Olt; Victor Dulmescu; Ionescu; Popescu; Teodorescu și alții ale căror nume imi scapă.

S'a petrecut pină la orele două cu antren. Moș-Vică

Cînd d-na Persefona Eliescu, ceti rîndurile de mai sus, o criză de nervi acută o lovi și isbueni într'un plîns stîșietor.

— Auzi, ea *Gazeta Cimpulungului*!! De ce? ce 'i-a făcut lui Lungeanu, căci el e Moș-Vică? Nu știa cum să'l mai menajeze!! *Mezerabilul!*

Bărbatul său, d. Sache Eliescu, comerciant, o găsi în starea aceasta.

— Ce e soro? De ce plîngi?

— Uite Sache... să nu'l lași Sache pe papugi... citește Sache... m'a pus la *cotlandrii*... gazeta Sache, auzi eți gazeta... să-l *provochezi* pe mitocan... să mă vezi moarlă... strigă Madam Persefona plîngînd cu sughițuri.

Domnu Sache eți și se făcu ca pinza, Dumnealui la furie îngălbenește grozav.

Eși pe ușe glonț în tîrg unde întimplarea făcu să se întîlnească față în față cu tînrul Vieuță Lungeanu, splicuiit și vesel.

— Ia ascultă mă musiu, ce-ai scris aici? îl întrebă încrunțat domnu Sache lovînd cu dosul minei, corespondența cu priceina.

În zadar tînrul cronicar se căzni să convingă pe d. Sache, că e o greșeală de tipar, că în loc de *Gazeta C.-Lungului* cum pusesese dînsul, tipograful scrisese *Gazeta C. Lungului*, dumnealui nu vrea să știe de nimic și 'i trînti vre-o șeace palme de-i scriții mășelele.

— Să te inveți minte să mai atacî damele... pasca ta de firfison!!

Și d. Sache plecă ușurat lăsînd pe amicul Vieuță cu mîinile de fălei, într'o stare a'îi inspira milă...

De atunci prietenul meu s'a lecuit de corespondențe și de stațiuni balneare — și cînd căldurile lui Cuptor îl gonește din orașul său natal, o răsbește pe la țară sau trece frontiera în cel mai strict incognito.

George Caîr

CINE'L AȘTEPTA

Hristos, de Paște — așa se spune —
A vrut să se coboare 'n lume,
Să o mai vază cu ochii cum-e
— Ca 'n vremurile cele bune.

Dar cînd un reporter îl spuse
Că jos cu versuri șade Smara
A pus să se ridice scara,
Și pe pămînt nu se mai duse!

Octav

GLORIA

Flămînd, m'am dus de multe-ori
Cu cărți maestre, geniale,
Ca să le vînd la atîncar,
Cu gînd să iau ceva parale.

I-am dus și ultima mea carte:
«Les fleurs du mal» de Baudelaire
Și 'l-am rugat să-mi spună prețul
Căci mie nu-mi venea să-l cer.

Și-a pus evreul ochelarii
Și-a filuit cu ochi profăni...
Tîrziu a dat din cap a-lene:

— «Ce zici, ieî douăzeci de bani?!...»

C. Cosso.

COPII, ASCULTAȚI DE PĂRINȚII VOȘTRI

— Din amintirile unui student în drept —

Am fost în tot-d'auna un fiu model. Sfaturile părintești erau legi pentru mine, cite-odată prea aspre, ce-i drept, dar mă supuneam, căci tata, care voia să facă din mine un bun cetățean și un juriconsult eminent, imi zicea adesea: *dura lex sed lex!* Nu prea eram tare, vă mărturisesc, în limba asta păsărească, dar bastonul patern argumenta așa de bine, că la urma urmei mă făcea să înțeleg de ce-i vorba.

Cînd erau musafiri la masă, ședeam frumos pe scaun, nu'mi sfredeleam nările nasului cu degetul și recitam după cererea publicului, mai bine ca un absolvent al Conservatorului de declamație, clasicele versuri:

De dimineața te scoala
Te îmbraca și te spală
Și ridică glasul tău
Către bunul Dumnezeu!...

Dar nu am intenția să fac nici o autobiografie, de aceea să lăsăm la o parte vremea, cînd scînciam în brațele unei doici grăsulii, și să trecem mai departe peste cîți-va ani.

Acela care vă ține de vorbă acum, ajunsese la o etate, cînd și-ar fi dat un an din viața ca să se mai răsfețe ca o dinioară în brațele doicei de care v'am vorbit mai sus.

Trecusem bacalaureatul grație cunoștințelor mele scolastice și mai ales cunoștințelor pe care le avea defunctul meu tată printre membrii comisiei examinatoare.

M'am înscris, firește, la drept. Mă simțeam împins spre cariera aceasta de o vocație irezistibilă, complicată cu dorința tatălui meu d'a continua meseria părintească.

Bietul tata, imi cumpără o întreagă bibliotecă de cărți de drept: Rambaud, Demangeat, Mourlon, cu un cuvînt toată proza juridică, care s'a scris de la Christos pină în zilele noastre.

Mi-aduc aminte ca acum, tata a depus pe masă cinci poli, subsidiul meu lunar, a mai depus pe frunte-mi o sărutare și mi-a zis solemn:

— Ghiță tată, păstrează bine cărțile astea; după urma lor ai să mînci odată și odată!

Mă duceam regulat la toate cursurile. Eram ferm decis să mînc și fripte toate controversile juridice.

Dar, felul ăsta de friptură nu prea ține de foame, după cum veți vedea mai la vale.

Tata imi trimetea la 31 ale fie-cărei luni, un mandat postal à 100 lei, însoțit de o scisoare plină cu diverse sfaturi și cu o sumedenie de rețete pentru gîlci, guturai, durere de măsele, etc., etc. În fie-care scrisoare însă după convenitele: «vezi, pune-te pe muncă, nu te ține de ștregării» șic ele-l'alte, cădea mereu ca un refren fraza aceasta: «Ghiță băete, îngrijește bine de cărțile alea, ce ți-am cumpărat, costă o sumă de parale, după urma lor o să mînci-odată și odată...»

Ascultam cu sfîntenie de consiliul ăsta; cărțile erau noui-noulete, cu foile netăiete. Cum puteam să 'ngrijesc mai bine de ele?

S'au apropiat examenele. Scot din cufăcitate-va cărți și m'apuc să citesc. Citesc o zi, citesc două, a treia însă mi s'a n-fundat. Novelele lui Justinian începură să mi se pară mai somnifere de cît novelele lui Rădulescu-Niger, iar Digestele îndrăgit de indigeste.

Și-apoi nici hal de învățat nu prea aveam. Suta părintească se dusese pe copcă într'un mic chef pe care-l făcusem într'o seară cu prietenii; nu plătisem d'o lună birtul și birtașul refuza să-mi mai servească pe veresie porțiile lui de sarmale.

Ce-i de făcut? Dejunul din ziua aceea nu se arăta de loc la orizont. Stomacul începuse să dea concerte simfonice spre marea mea desperare. Să scriu acasă să-mi trimeată parale? Mi-era rușine. Eram sigur, că m'aș fi pomenit c'o scrisoare de un kilometru, plină de anateme și de observații strașnice de severe. Apoi întrebarea teribilă: ce-ai făcut cu suta trimisă mi se părea că răsună mai groasnic de cît celebra frază a lui Dumnezeu: Caine, Caine, ce-ai făcut cu fratele tău Abel?

Aruncai pe Justinian cît colo și meditaî adînc.

Peste cite-va minute fața mi se ilumină, deslegasem grozava problemă. Deschisei cufărul, înfășurai frumos într'o gazetă vre-o șeace manuale de drept și mi îndreptai pașii grăbiți spre Cociu, vestitul anticar de pe Bulevard.

— Cit d'ai p'astea?

Ccciu la examenă cu multă băgare de seamă, apoi după o matură gîndire:

— Cinci franci.

Am luat piesa cu cea mai mare grabă posibilă, căci mi-era teamă să nu-și ia seama, și-am pornit în pas gimnastic spre birt. Eram salvat!

Și pe cînd mă scobeam cu mulțumire în măsele, după ce devorasem o tocană mai delicioasă ca ambrozia zeilor din Olimp, — o lacrimă de înduioșare se scurse pe obraji mei.

Imi adusesem aminte de vorbele lui bietul tata: Ghiță băete, păstrează bine cărțile astea; după urma lor o să mînci odată și-odată!...

Kiriac Napadanjan.

P A S T E L

E în amurg ; răsună mahalaua
De chiote, armonici și flașnete.
In stradă, două mitocance bete,
Se scuipă și se dau căteaua.

La neica Nae, aū căzut iar sorții,
'Mnealui stă azi la masă 'n curte.
Ce puț, ce delicioase turte!...
Un individ, beat mort în fața porții,

Cu degetul vîrit pe beregafă,
Stropește strada într'un superb tremolo.
Cu țuică, vin, măslina mari de Volo...
Bre, bre, ce... indigestie ingrată!

Victor.

SEZONIȘTII

M'am gândit să scriu și eu un «subiect de vară»: ceva care place tuturor.

— Cine sună acolo?

— Eu, eu. Nu măi întreba. Vin' de des-ehide, că n'am timp de perdat.

— Numai de kit, răspunde servitoarea, care aleargă spre poartă sunind cheile în mină.

Un «domn», îmbrăcat elegant din cap pînă'n picioare, intră grav și serios, după ce a lăsat în stradă pe un «prieteni» al său:

— Uite... domnu Aurel Ionescu, stăpînul tău...

— Nu, tomnule. Aici șade tomnu Popescu.

— A! bine zici... Ionescu șade măi sus.

— Aici e strada Scaune.

— Așa; da. No. 24.

Apoi c'un aer degajat, adaogă:

— Bată-l să-l bată..., pe el eram să-l uit. Tocmai că Popescu, fiind-că am fost cu el la Călimănești...

— Tar nu, tomnule, tinsu e la Slănic.

«Domnul» meu face un gest ca și cum și-ar reproșa un lapsus memoriae și cu o poenitură de deget dă pâlă:ia pe ceafă:

— Ce Dumnezeu am eu azi de tot uit?.

— Pisemne că nu tormit in trum te fer.

— Să știți că asta-i..., dar în fine, să isprăvim măi repede, că mă grăbesc: eu diseară mă întorc la Slănic; Popescu m'a rugat foarte mult să-i duc pardesiul cel nou și sticlufa cu doctorii care e pe biuroū.

În clipa aceea, în inima nemțoaiceii licări o scîntee de bănuială, căre-i lumină mintea un moment, dar imediat alungă ori-ce teamă de pericol, căci cheile le luase Cuconița:

— Cheile sunt la tumnealor. exclamă cu o voce ce trădă o bucurie enormă.

— O! fără 'ndoială, că au avut dinșii grija să-mi încredințeze cheia, răspunse «domnul» pe un ton de nepăsare care nu trăda nimic și, repede băgînd mina în buzunar, scoase două chei:

— Vezi care dia două este. Era bine dacă-i făceam un semn.

— Nu nimic Numai te kit înșercăm.

Servitoarea se duce la ușe, încearcă pe amîndouă:

— Dar, tomnule, niși-una nu potrivește!

— Cum se poate? răspunde «domnul» incurcat, pipăindu-și zadarnic buzunarele și proectînd în mintea sa o fugă onorabilă, cînd «prieteniul» își face apariția certîndu-l vesel:

— Bine mă, de cînd te caut să venim aci la Popescu pentru ceea-ce ne-a rugat!... Unde dracu umbli?

— Ha! salutare, Iorgule. Tocmai venisem aci...

— Păi ce să cauți? uitase-și că cheia-i la mine? Tare măi ești zăpăcit Nicule!

— Ateferat ke tomnu e fort sapașit... intervine nemțoaica rîzînd și adaogă repede către Iorgu:

— Atunș ta-mi cheia.

— Ha-ha-ha... acum să vezi incurcatură... toate le am pus la un loc: și a lui Aurel, și a lui Popescu, și a lui Conrad, și ale mele...

— Nu faș nimic, tomnule, alegem noi

In fine, una se potrive. Intrară toți trei în casă. Servitoarea caută obiectele cerute, pe cînd «domniul» mei cercetează cu iuțea odăile fără a se atinge de vr'un obiect.

Eșiră. Servitoarea incuie ușa, cînd Iorgu o opri lovindu-și obrazul cu palma:

— Aoleoo... tocmai ce-i măi important eram să uit: cucoana cere ochelarii legați în aur cari-s puși în portjurno, iar Popescu cere țigareta de chilimbar care e pusă pe călimăr.

— Poi... de unde ști eu? acolo sunt?

— Dacă mi-au spus dinșii așa, acolo trebuie să fie!

Servitoarea reintră și reese aducînd cele cerute:

— Hei drași! Acolo fost!... Poftim și întinse obiectele, ne măi făcînd nici o presupunere desonorantă asupra acestor doi «domni»: cum or fi putut ei să știe unde erau ochelarii și țigareta? Primind un mic bacșiș, închise poarta pe urma celor doi îndatoritori amici ai d-lui Popescu.

...Cum însă omul nu e fericit, de cit ațit, cit timp nenorocirea îl lasă în pace, — era fatal ca peste trei zile «sezoniștii» mei să cadă în ghiarile poliției, să fie instruiți de judecătorul respectiv, confrunțați cu X, Y, Z. și condamnați la închisoare.

Mi-e permis să-i numesc ast-fel? Spre a nu da loc la confuzie, îi voi numi «sezoniști No. 2». Îi numesc ast-fel, pentru că num î în «sezonul» de vară «eroii» mei exercită acest specimen de meserie: decî sunt «sezoniști»!... Măi mult: îi numesc sezoniști, pentru că n'ar exista ei, dacă ar fi inexistenți sezoniștii No. 1: decî legătura dintre ei, iar nu vre-o deosebire de nuanță, mă face să denumesc pe vizitatorii «sezoniști No. 1», iar pe pungași «sezoniști No. 2». E așa de strîns legătura între ei, în cit cînd sezoniștii No. 1 pleacă din Capitală la munți ori băi, sezoniștii No. 2 sosesc în Capitală venind de la munți ori băi: cei dintîiu se duc ca să fie pungași și să-și piardă averea, — aceștia vin ca să pungașească și să piardă averea... altora; dacă sezoniștii No. 1 petrec la largul lor, fac zilnic excursii pentru ea, obosiți, să se repauseze după reîntoarcere la răcoare, domni sezoniști No. 2, nelăsîndu se măi pe jos, petrec și ei la largul lor, fac zilnic

«excursii» pentru ca apoi, obosiți, să se repauseze la.. răcoare.

... Așa, am găsit și eu un «subiect de vară», dar, ce nesocotîntă, n'am cugetat de loc la cititorii sezoniști No. 1 (o! e greu pe căldurile astea să se găsească un subiect de... vară, care să.. răcorească), pe cari îi vor turbura aceste rînduri, îi vor... încălzi, îi vor intrista făcîndu-i, tocmai cînd le-o fi lumea măi dragă, să se gîndească... pe-acasă!

Da nu, nu, să nu se teamă dumnealor: dacă majoritatea magistraților a părăsit tribunalele pentru a intra în rîndurile sezoniștilor No. 1, aci aū măi rămas magistrați cari să rupă rîndurile sezoniștilor No. 2. Ce consecință!... avem, pe sezonul verei, magistrați cari răsfoesc codul manierelor elegante și magistrați cari răsfoesc codul penal...

Const. I. Dinescu.

Societatea «*Guntemberg*» a lucrătorilor tipografi din România, va da o

SERBARE

în ziua de 18 August 1902, în grădina de «Dare la Semn» (Schiestadt) al cărui produs se va împărți membrilor fără lucru. O mulțime de surprize sunt rezervate publicului.

D'ALE LUI CILIBI MOISE

Trei feluri de viețuitoare intră noaptea pe fereastră cite-odată: hoții, pisicile și amorezații.

* * *

Toți astronomii zic că de la cer pînă la pămînt sunt sute de poști, dar Cilibi Moise a găsit că nici-o poștă nu este, fiind-că trebuie să fie cel puțin o circumă la mijloc.

* * *

Cilibi Moise e de 30 de ani negustor și n'a dat faliment; nu e vina lui dacă n'a avut credit.

* * *

Intr'o zi Cilibi Moise a pățit o mare rușine: l'a călcat hoții noaptea și n'a găsit nimic.

* * *

Rotschild este măi bogat de cit Moise Ovreiul cu 29 de galbeni; căci cînd moare Rotschild îi trebuie lino de 30 galbeni, și lui Moise îi trebuie madepolon de un galben.

Administrația ziarului „Zeflemeua“ somează pe depositarii M. Vasiliu, Bacău, Căciulescu librar Ploești, Iliescu librar Roșiori de Vede, Alterescu Herța, Petculescu C. de Argeș, Hustin, P. Turcului, Marcu Cohn, Mărășești, să achite imediat sumele de bani ce-i datorează.

DIPLOMAȚIE

Cum mergea odată Leiba, la braț cu balabust
și cu Ilic și cu Burăb, îi voni și lui un gust:
și anume: Leib'al nostru, văzind un neamț cu flașnetă
D'ăi cu soareci și bilete, hai să-și scoată o «planetă»
Ca să-și vadă cît trăește, ce gheșturi o să aibă...
— Leiba, zice balabusta: lasă frate, dă la naibă
Di planetă. Ia ti uita? ci, nu rog cu cinci purale,
I ei civa di trebuință. — Nu e treaba Dumitale!

După o oră de tocmeală, numeroase comentarii,
Leiba ia 'n sfârșit «planetă»: și punindu-și ochelarii,
Incepu ca să citească:
«Ve! avea în curind mulți bani.
Mulți o să te pismuiscă,
Vel trăi șai-zeci de ani.»

— Vuns? șai-zeci de ani! c'i' astă?... astă nu l'adiverat!
— Ba l'adeferat șupine. — Ba muninci nu rog rahat.
— Iu am șai-și-cinci acuma! — Poți se are, nu import!
— Dar importă vezi la mini; pentru că sunt deja mort!
— Măi, teremetete, tirtane, dai la ich sofort flumf bani!'
— Cum să l'daui mă goi, la mini's mort deja d'acum cinci ani!

Viețor.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Slatina

«Cind cu gene obosite, seara suflă 'n a mea lampă
«Și mă perpelesc prin paturi, apucat de-o crudă crampă,
«Privesc Sopotul cum curge și se sbate pe canale,
«Ducind multele cadavre legănate pe-a lui valuri,
«Și tot ast-fel se perindă mironidenii nestimate
«Pe sub nasu-mi ce le simte mai pe toate parfumate...
«Copleșit d'atita farmoc și d'atita poezie
«Ma extaziez. In fine iați penite și hirtie,
«Să descriu în exametiri, ca și marele Virgiliu
«Originea-mi armenescă, eu imberbul, eu copilu...»

Ast-fel visa mirmidonul în a lui grandomanie.
Dar, ce crudă întâmplare, căci comise-o infamie...
D'atunci el și-a zis în sine cu un aer grav, sinistru:
«Prost nu sunt — vorbă să fie — în curind ajung ministru,
«Căci, cind Parcele tăiat-ău firul la a mea născare,
«Mi-ău șoptit pe la ureche, c'iam s'ajung grozav de mare».
Toate astea, însă, fostăi numai crude ironii,
Căci pe el îl vedem astă-zî, doar un fante de spații;
Veșnic aferat și țesăpă ca o mumie-egipteană,
Sexul slab îl persiflează, juvenil fără prihană
Fillison de prima mină și cu bulevard la spate,
Cind e anturat de fete, e mai mult un papa-lapte.
Unde mai pul că odată a comis chiar festivale
Și-a ținut un discurs strașnic, cam așa de cinci parale,
Iar c'un maldăr de programe se pornește prin gradină,
Însă, ca în tot-d'auna, urtuarii de-o crudă guma,
Este aratat cu deștial; el își pierde atunci avântul
Și se face la figura chiar mai negru ca pamintul.
În sfârșit se resemnează «Spanac Charmante» vals începe,
Iar în jurul lui s'aduna curduri de gingașe fete,
Ce l'invită să danseze, și cum o gentil din fire
Face scuze bilbite, ca nu poate să respire,
Dar în fine el cedează și începe valsu 'n tocuri
Gifind atât de tare, par-c'ar fi luptat cu blocuri;
Fiind stîngaci în reveranse, calca-o dama pe picior,
Care l'și apostrofează: «Ce musii, nu vezi, ești chior?»
Însă nu se sînchisește, ci îi dă mereu 'nainte
Cu confeti, serpentine, par-c'ă 'și-a sărit din minte...
Ar mai fi făcut el multe, dar decepție amară
Lumea începe ca să plece. Ginduri negre l'impresoară
Și, rămas aproape singur, într'un colț cam picotează,
Pe cind blinda Auroră prin ferestre schintoează...
St.

Tîrgu-Neamțu

Hora consiliului comunal

Colo 'n Neamțu pe întrecute
Stău ciocoiți miș și sute,
Stău cu toții în mare sfat
Să ne ia la scarmănat;
Las' să șeada mari și mici,
Furați tîrgul bunî amici.

) Leiba nu plătesc «planetă».

Sus în tabăra Nemțească
Dat'a tusa măgărească,
Ziaristii se îndrăcesc
La jurnal ne rafuesc;
Rafuiască mic și mari
Noi raminem tot cei tari.

Iacă mă! S'a auzit
Că guvernul s'a întărit,
Să nu mai stam la gindit
Acu-i timpul de ciordit;
Haide-a noștri sute-mii
Ce mai stați? Sunteți copii?

Ne-o veni și nou'odată
Zi de plată și rasplată
Oposanții să-i stîrpin,
La putere 'n veci să fim.
Ura! deci ai noștri frați
De furat nu vă lăsați!

Cit e negru cit e soare
Oposanța pinditoare
Stă prin sanțuri și prin ripi
Și tot bate din aripi:
Las' să bata cit o vrea
Noi furăm cit-om putea.

Constanța

ILUZIE OPTICĂ

Bate vîntul, bate tare,
Bate din spre mează noapte,
Marea urlă 'n disperare
De-ostenită nu mai poate;
Fug mereu fără 'ncetare
De trei zile zi și noapte
Valuri negre și murdare,
De poți zice cu dreptate
Că e neagră neagra mare.

Și, ce strașnică putoare
Din spre mal în sus s'abate.
Vai de nasul celor care
I-ău împins ceva păcate
Or romanticăplecare
Locuința să și-o cate
Cit se poate «lingă mare».

Și pe drum o legănare...
Sboara palarii. Îți scoate
Colbul ochii. Ți se pare
Că 'mprejuru'ți joacă toate
Chiar cind vîntul nu mai bate.
Să nu rideți, căci se poate
Prin auto-constatare
M'am convins...

Dar nici în «are»

Și văd bine nici în «ate»
Să urmez nu se mai poate
Deci, la rimă fac schimbare.
Uite așară încetase
Bine vîntul. Se adunase
Pe la centru lumea, cind
Văd trei inși înaintind,
Printre dînșii umbra drept
Cît se poate de corect
Din «Rusescul bastiment»
Un prea nostim și levent
Ofițer. Și uite mie
Mi-a părut că să se ție
Pe picioare nu putea,
Așa legănat călca.

De! n'am fost influențată
De furtuna desmățată
Ce m'a zăpăcit?! Și doar
M'am freat la ochi și iar
L'am privit și s'a oprit
Chiar în loc și l'am privit
Mult... ei bine, el sorbea
Omul, bine, drept stătea
Și eu proasta mai să-i zic
Că e beat... De aceea sic.
Să nu rideți căci se poate
Ca dovadă cred că toate
Și chiar toți ce-ați fost de față
(Vam citit eu de pe față)
Ca și mine în eroare
V'ați indus... s'ar putea oare?

Ileana.

In curind va apare:

REVISTA TEATRELOR

publicațiune pentru arta și literatura dramatică, sub
direcția d-lui Livescu, artist al Teatrului Național
și cu colaborarea mai multor distinși publiciști.

A apărut și se vinde în toată țara cu pre-
țul ridicol de 10 bani, o ediție populară
a faimosului volum

DE INIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzînd cele mai geniale poezii ale lui
Dom Paladu, precedate de o prefață dato-
rită eminentului critic român Tarascon.
D-nii depositarilor din provincie ai „Zefle-
melel” sunt rugați să comunice printr-o
carte poștală cîte volume doresc.

A apărut în editura institutului de arte
grafice «Minerva»

POEZII POSTUME

de M. EMINESCU

cu o precuvintare de d. Nerva Hodoy.

E un elegant și cuprinzător volum care
nu costă de cit un leu, estinate cu care
domnii editori ai scriitorilor noștri fruntași
nu ne-au obicinuit pînă acum.

A apărut volumul:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o pre-
față de Anton Bacalbașa.

Prețul 1 Leu și 50 bani

În București se găsește de vinzare la «L'In-
dépendance Roumaine», la librăriile Socce,
Alcalay și la autor.

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbelor 4 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.
BUCURESCI

CITITORII!

În restaurantul gării de Nord puteți
intra și CONSUMA fără bilete de pe-
ron. Încercați și veți vedea.

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT
AVOCATStr. Tudor Vladimirescu, 15
BUCURESCI

Liceul, Academia și Școala Comercială
„VIRGILIU POPESCU”

Strada General Florescu, 6—8 și Sf. Gheorghe-Noul, 31

AL TREILEA AN DE FUNCȚIONARE

Cea mai populată școală particulară de băieți din Capitală

Promoție splendidă. Din 216 elevi prezențați la examen de stat, în cele trei secțiuni: liceală, comercială și primară, n'au rămas de cît 14 repetenți, adică numai 6 la sută, dintre cari 12 sunt externi.

Examenele tuturor secțiunilor se țin în Institut, înaintea delegaților trimiși de Onor. Minister.

Internat pentru elevi cari urmează la școala comercială a Statului sau la liceele Mihaiu-Viteazul, Matei Basarab și Lazăr Aceștia au preparatori anume.

Pe lingă cursurile după programa Sta-

tului, se fac **preparațiuni speciale** pentru elevi cari vor să intre în școala comercială gr. II, fără a fi terminat cursuri regulate de gimnaziu sau de școală comercială inferioară, precum și cursuri comerciale de opt (8) luni pentru bacalaureați, cari vor să dobîndească diploma de școală comercială.

Cursuri de limbă moderne și de stenografie.

Ingrijire deosebită de educația corporală și socială a elevilor prin dans, exerciții gimnastice, muzică, conferințe literare.

Preparațiuni chiar de acum de corigență și pentru examenele de admitere în licee și școalele comerciale ale Statului

Director, **VIRGILIU POPESCU**
 Prof. la Liceul Sf. Sava.

A apărut:

DE INIMA ALBASTRA

Prețul 10 bani.

LABORATORIUL FARMACEUTIC
A. HENȚIESCU

BUCURESCI

No. 1, STR. LIPSCANI, No. 1

PIPERAZINĂ EFERVESCENTĂ HENȚIESCU

Aprobată de Consiliul sanitar superior

Suverană contra

Gutei, Reumatismelor, Gravelei, Calculor Nefritice, Bólelor de besică, etc.

Combate cu succes

toate boalele provenite din cauzele îngrămădrei

ACIDULUI URIC in organism

are proprietatea de a disolva o mare cantitate de

ACID URIC

fără a turbura digestiunea sa și a strica pofta de mincare

Nu se descompune și nu se oxidează în organism, ceea-ce'î dă avantajii de a atinge acidul uric pe tot locul unde se găsește acesta în sînge, țesut, rinichi și articulații.

Se dă după indicațiile domnilor Medici în doze de 2—3—6 ori pe zi cîte-o măsură,

—dizolvată complet în apă suficientă— sau combinată cu Apa de Căciulata

PREȚUL UNUI FLACON LEI 4.50

DEPOSIT

La toate farmaciile din țară

MEDALIA DE ARGINT
 CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ
 Produselor farmaceutice
 ROMÂNE
 LA EXPOZIȚIA DIN PARIS
 1900

FARMACIA ALTAN

FURNISORUL
 Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
 BUCURESCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
 PENTRU
OXIGEN
 LABORATOR SPECIAL
 PENTRU
 — ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE
 DE
 GLICERINA SOLIDIFICATA
 (singurele aprobate de cons. sanitar superior)

LA MAGASINUL
S. G. SERBĂNESCU
 — Calea Victoriei —
 Se găsește în permanență:

Delicioase **ICRE Negre de Taigan**
 Cea mai bună **SUNCA de Praga**
ROMURI Originale de Brem
UNT-DE-LEMN Virgin de Nisa
VINURI de MASA și de DESSERT
 Deposit de **CEAI POPPOFF**
 Singurul deposit cu toate mărcile cunoscutelor fabrici de
SAMPANIE cu prețul fabricilor.
 BOGAT ASORTIMENT DE CĂRAMELE RUSEȘTI

PENTRU SEZONUL BAILOR
 este de recomandat

VINUL „ȘTIRBEY”
 SE EXPEDIAZA LA CERERE
 în lăzi de 25—50 și 100 sticle, contra ramburs
 a se cere PREȚUL CURENT la
ADMINISTRAȚIA DESFĂCĂRII PRODUSELOR
 de pe proprietățile
PRINCIPELUI BARBU ȘTIRBEY
 BUCURESCI, — CALEA VICTORIEI No. 121, — BUCURESCI

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”
 LA
BERARIA COOPERATIVA
 — PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.